

ved pludselig at faa Øje paa Sømærket oppe over Højden, hvorfra Emanuel var kommen. „Det er jo som et Golgatha her! . . . Jeg vil bort! Hører De? Jeg vil ikke være her!“

Den ellers under alle Tilskikkelser saa overlegne Frøken tabte et Øjeblik ganske Fatningen. Pateren søgte at berolige hende og gav sig til at forklare Luftspejlingens ganske naturlige Aarsag, og det varede da heller ikke længe, før hun kom nogenlunde til sig selv. Men helt i Ligevægt kom hun dog ikke, før hun ved hans Arm var naaet ud af „den ækle Ørken“. Ja, endnu efter at hun var naaet hjem, lød hendes Latter ikke rigtig ægte, idet hun gav sig til at fortælle Betty om sit Eventyr.

VI

Det ikke ualmindelige men flygtige Naturfænomen, der havde indgydt Frk. Ragnhild saa stor en Skræk, bebudede virkelig ikke noget godt. Af Naturens mange Storm-Varsler er maaske intet mere frygtet af Sømanden end netop dette, naar det kort efter Solens Opgang eller henimod dens Nedgang viser sig paa den letskyede Himmel — oftest i Magsvejrs og efter længere Tids rolig Sø. Det gælder da om at ryste Havblik-Døsigheden af sig, før den første af Stormens Forridere kommer. Den kommer gerne som et pludseligt, lynsnart Stød, der afpresser Mastetovene en kort Jammer-tone og efterlader et fuldkomment Vindstille, en død, uhyggelig Tavshed over det nervøst urolige Vand. Men snart begynder Søen at syde, Folkene maa tilvejsrs for at beslaa de sidste Sejl, og Lemme og Luger maa forsvarligt skalkes, før det næste Stormbud melder sig i Horisonten med sit Følge af hvide Skumtoppe.

Ogsaa paa Stranden bliver der Travlhed . . . inde i de smaa, lave Tangtags-Hytter, hvorfra der ligeledes spejdes